

se je vračal princ Peter pozno v noči domov. Ko dospe do ulice Malesherbes, mu zastavita dva orjaška tolovaja pot. „Niti glasu, in izprazni žepe, ako ti je življenje drago!“ se zadereta nani.

Princ Peter se dela osuplega in silno prestrašenega, vdan navidezno v usodo, hoče seči v žep po denarnico, ki je niti imel ni, toda bliskoma izpremeni zamah roke in udari enega tako krepko po nosu, da se zvali na tla, drugega pa sune z nogu v zlo- dec, da mu je prešlo veselje po tujih denar- jih. Tako je obvladal oba. S pomočjo izvoz- ščka, ki je privozil pravkar mimo, ju nato odvede na bližnjo policijsko stražo.

Gotovo ni nihče izmed zdaj vladajočih evropskih knezov doživel kaj sličnega. Na ta spomin je kralj Peter posebno ponosen. Segavo in hudomušno ga pripoveduje rad sam.

V kako skromnih razmerah je živel kralj Peter v Parizu, pripoveduje osiveli vratar hiše Rue Joffroy No. 47. V tretjem nadstropju je imel majhno stanovanje za 750 frankov letne najemnine. Na najemno pogodbo se je podpisal le — Peter Kara- djordjević.

Vratar slika princa kot nadvse prijaz- nega in ljudomilega gospoda, ki se je rad pogovarjal in zabaval z njim in njegovimi otroki.

Najemno pogodbo je kupil bogat Ame- ričan, zbiralec rokopisov, za lepo vsoto 5000 frankov.

Marija Grošljeva.

Junaški čin mlade Bosanke.

V kmetiški hiši v Novem Selu pri Bo- sanskem Brodu je nenadoma izbruhnil po- žar. Mati in hči sta bili odsotni. V hiši je ostal le štiriletni deček. Ko se je hčerka Mara vrnila s polja, je opazila, da gori do- mača hiša, ki je bil v njej njen bratec. Pet- najstletna deklica ni nič pomišljala, ampak je kar skočila v gorečo hišo. Posrečilo se ji je, da je rešila bratca še nepoškodovanega. Mara sama pa je dobila težke opekline na lice, rokah in nogah. Prepeljati so jo morali v bolnišnico.

Strašna umrljivost otrok v Bosni in Hercegovini.

Bosanski listi poročajo, da se je umrlji- vost otrok v Bosni in Hercegovini v dobi vojne povzpela do strašne višine. Pomrlo je čez 165.000 otrok deloma zaradi pomanjka-

nja zdravniške oskrbe, deloma zaradi neza- dostnih živil.

Korist dobrega berila.

„Drežče, danes je tako prijeten dan: v šolo se mi nič ne ljubi. Bova itak kregana ali pa tepena, ker že dolgo nisva bila v šoli. Pojdiva rajša v gozd iskat ptičjih gnezd, ali pa več kaj, pojdiva na Vrbnikove zgod- nje črešnje, ki so kar tam-le onkraj gozda!“

Tako je rekel lepega poletnega jutra Prahov Anže svojemu prijatelju Stržano- vemu Drežčetu, ko sta šla v šolo.

„Saj res, pojdiva rajša na črešnje! Meni se tudi ne ljubi v šolo, kjer moram cele ure tako mirno sedeti in se učiti. Oče mi je sicer rekel, da moram iti, ker je moral kazen plačati zaradi tega, ker sem doma ostal ali se pa potepal. Pa saj ne bo vedel, da danes nisem šel, kazen pa tudi lahko plačamo, saj smo bogati.“

In krenila sta s pota v gozd. — Oba sta bila doma iz ene vasi. Prahov Anže ni imel več očeta, umrl mu je že pred več leti, imel je samo še mater. Mati je po oče- tovi smrti edinega sina preveč razvadila. Vse mu je dovolila storiti, kar je hotel, vsako njegovo napako je spregledala. Bil je časih le malo pokaran. Tako se je sčā- soma izpridil, začel nagajati ljudem in uga- njati razne hudobije. Ko so se sosedji pri materi pritoževali čez njega, jim je ona to — zamerila. Mislila je, če je zdaj malo raz- posajen, bo že pametnejši, ko bo starejši.

Prav tak kot Anže je bil tudi Stržanov Drežče. Bil je sin bogatega kmeta. Njegov oče je le malo hodil v šolo in zdaj ni znal več brati, ne pisati. Njemu se je zdelo ne- umno, da morajo otroci toliko časa hoditi v šolo, doma naj bodo, je mislil, in naj de- lajo. Za kmeta je dovolil, če zna obdelovati svojo zemljo in kvečjemu še brati in pisati. Ni čuda, da je po takem očetovem govor- enju Drežče začel zanemarjati šolo in več- krat ni šel celo, ko mu je oče ukazal, da mora iti, ker se je bal kazni.

Spoznali smo zdaj vzgojo Anžetovo in Drežčetovo, zdaj pa poglejmo za njima v gozd! Prišla sta ravno skozi gozd do Vr- bnikovih črešenj. Pazljivo sta se ozrla proti hiši, če ju nihče Vrbnikovih ne vidi, in nato urno splezala na drevo. Mislila sta, da ju ni nihče videl, pa sta se motila. Videl ju je Vrbnikov Janko, ki je bil dljak in je bil sedaj zaradi bolezni za nekaj časa doma. Anžeta in Drežčeta je dobro poznal. Več- krat je iskal prilike, da bi se z njima sestal. Mislil je: „Videti sta nadarjena fanta. Po-